

вога. Тя бѣ чула вечерята крамолата въ Борилевитѣ по-кои и сега трѣпнѣше отъ страхъ за сѣдбата на своето момиче. На нѣколко пѣти тя влиза въ стаята ѝ съ поднось за закуска въ рѣце и пакъ го снима долу, да се топли въ кухнята. И сега стоеше тихо край ложето ѝ, изтрѣпнала, неспокойна като лъвица, на която искатъ да отнематъ малкитѣ.

Изведнѣжъ сърдцето ѝ се праметна. Нѣкакви тежки стѣпки отекнаха по каменнитѣ стѣлби, отправиха се по посока на Маринната стая, спрѣха предъ вратата. Нѣкой похлопа. Дафина погледна изплашено къмъ момичето, което отвори очи и ѝ даде знакъ да види кой е. Отправи се съ леки, безшумни стѣпки къмъ вратата.

— Кой е? — прозвуча отъ малѣния ѝ гласъ.

— Царь Борилъ ще дойде следъ малко да говори съ царкинята. Нека бѣде готова да го приеме.

Дафина бързо отвори вратата и се поклони. Погледна отново къмъ Мария.

— Свѣтлата царкиня ще го очаква въ всѣки часъ на деня.

Стѣпкитѣ на блюстителя отново заглѣхнаха.

Докато Дафина тревожно се суетѣше насамъ-нагамъ да разтрѣбва, Мария бързо се обличаше, безъ да може да разбере ясно какво става.

За прѣвъ пѣтъ презъ живота си Борилъ щѣше да се изкачи горе при нея. Какво се бѣ случило? Тя си спомни за думитѣ си отъ предната вечеръ и сама се удиви на смѣлостята имъ. Той бѣ казалъ: въ монастырь. И бѣше способенъ да го направи.

Въ монастырь! Мария се изсмѣ. Можеби само за нѣколко седмици. Дорде Иоанъ-Асенъ земе мѣстото си на престола... И все пакъ тя очакваше трѣпнеща да чуе решението на тирана. Затова, когато отново шумъ отъ много стѣпки затрополѣха нигоре по стѣлбитѣ, тя усѣти ледена бледность да покрила лицето ѝ. Погледна къмъ Дафина, която стоеше ни жива ни умрѣла до вратата.

— Нѣма нищо, Дафино... Не бой се. Нѣма да дойдатъ да ми четатъ смъртна казнь, я? Това което казахъ